

ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ

Κυριακή τοῦ Ἰσώτου

Ἡ παραβολή τοῦ σπλαχνικοῦ πατέρα

Ἄπό τό κατά Λουκᾶν Εὐαγγέλιο. σθ'

(ΙΕ', 11-32)

Εἶπεν ὁ Κύριος τήν παραβολήν ταύτην· Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς·

11-16 Ὁ μικρός γιός φεύγει καί ἀπογοητεύεται

Ἔειπε ὁ Κύριος τήν ἀκόλουθη παραβολή·

« Ἔνας ἄνθρωπος εἶχε δύο γιούς. ^{12α} Μιά ἡμέρα ὁ μικρότερος εἶπε στόν πατέρα του· “Πατέρα, δῶσε μου ὅσα μου ἀνήκουν ἀπό τήν περιουσία σου”.

^{12β} Καί ὁ πατέρας ἔδωσε καί στούς δύο τό μερίδιό τους.

^{13α} Ὑστερα ἀπό λίγες ἡμέρες, ὁ μικρότερος γιός τά μάζεψε ὅλα καί ξενιτεύτηκε σέ μακρινή χώρα.

^{13β} Ἐκεῖ κατασπατάλησε τήν περιουσία του, ζώντας καθημερινά μέσα στήν ἁμαρτία.

¹⁴ Ὅταν τά ἔφαγε ὅλα, ἔπεσε μεγάλη πείνα στόν τόπο του καί αὐτός ἄρχισε νά ὑποφέρει.

¹⁵ Ἀναγκάσθηκε τότε νά ξεπέσει σέ ἕναν ἄνθρωπο τῆς περιοχῆς ἐκείνης, πού τόν ἔστειλε νά βόσκει χοίρους στά χωράφια του.

¹⁶ Ἐκεῖ λαχταροῦσε νά ξεγελάσει τήν πείνα του μέ τά ξυλοκέρατα, πού ἔτρωγαν οἱ χοῖροι, γιατί κανένας δέν τοῦ ἔδινε κάτι γιά φαγητό».

17-19 Ἀποφασίζει νά ἐπιστρέψει

^{17α} « Ἄποια ἡμέρα ὅμως, πού διαπίστωσε τήν κατάντια του, ἀναλογίσθηκε·

^{17β} “Πόσοι ἄνθρωποι, πού ἐργάζονται μέ μισθό κοντά στόν πατέρα μου, χορταίνουν φωμί καί τούς περισσεύει! Ἀντίθετα, ἐγώ τό παιδί του, πεθαίνω ἀπό τήν πείνα!

¹⁸ Θά σηκωθῶ, θά πάω στόν πατέρα μου καί θά τοῦ πῶ· Πατέρα μου, ἁμάρτησα στόν Θεό καί σ' ἐσένα.

19 Δέν εἶμαι ἄξιος πιά νά ὀνομάζομαι παιδί σου· γι' αὐτό τώρα κράτησέ με σάν ἕναν δοῦλο σου”».

20-24 Ὁ πατέρας του τόν δέχεται μέ ἀγάπη

20^α « Ἄφοῦ πῆρε λοιπόν τήν ἀπόφαση, ξεκίνησε γιά τόν πατέρα του.

20^β Ἐνῶ ἀκόμα βρισκόταν μακριά ἀπό τό σπίτι του, τόν εἶδε ὁ πατέρας του καί τόν σπλαχνίσθηκε.

20^γ Ἐτρεξε κοντά του, ἀνοιξε τήν ἀγκαλιά του, τόν ἔσφιξε ἐπάνω του καί τόν φίλησε μέ ἀγάπη.

21 Εἶπε τότε ὁ γιός του· “Πατέρα μου ἀμάρτησα πρῶτα στόν Θεό καί ὕστερα σ' ἐσένα. Τώρα πιά δέν εἶμαι ἄξιος, νά λογαριάζομαι παιδί σου”.

22^α Ὁ πατέρας του ὅμως πρόσταξε τούς δούλους του· “Βγάλτε γρήγορα τήν πιό λαμπρή φορεσιά καί ντύστε τον σάν βασιλιά.

22^β Περάστε δαχτυλίδι στό χέρι του, φορέστε σανδάλια στά πόδια του, 23^α φέρτε ἀμέσως τό καλοθρεμμένο μοσχάρι καί σφάξτε το.

23^β Ἄς φᾶμε πιά μέ χαρά, 24^α ἀφοῦ αὐτός ὁ γιός μου ἦταν ξεγραμμένος ἀπό τήν ζωή καί τόν βλέπω ζωντανό, ἦταν χαμένος καί βρέθηκε”.

24^β Καί τότε ἄρχισαν ὅλοι τους, νά εὐφραίνονται».

25-32 Ὁ μέγας ἀδελφός του μένει ἀσυγκίνητος

25 « Ὅταν συνέβαιναν αὐτά, ὁ μεγαλύτερος γιός του ἦταν στά χωράφια. Πλησιάζοντας πρὸς τό σπίτι, ἄκουσε τραγούδια καί χορούς.

26 Φώναξε τότε κοντά του ἕναν δοῦλο καί προσπαθοῦσε νά πληροφορηθεῖ, τί σημαίνουν αὐτά τά γλέντια.

27 Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε· “Ὁ ἀδελφός σου γύρισε στό σπίτι καί ὁ πατέρας σου ἔσφαξε τό καλοθρεμμένο μοσχάρι, γιατί τόν εἶδε ζωντανό μπροστά του”.

28 Ἀκούγοντας αὐτά ὁ μέγας ἀδελφός, ὀργίσθηκε καί δέν ἤθελε νά μπεῖ μέσα στό σπίτι. Ὁ πατέρας του βγῆκε ἔξω καί τόν παρακαλοῦσε.

29^α Ἐκεῖνος ὅμως τοῦ ἀποκρίθηκε· “Εγώ δουλεύω τόσα χρόνια κοντά σου καί ποτέ δέν παράκουσα οὔτε μία ἐντολή σου.

29β Ἐσύ ὅμως ποτέ σ' ἐμένα δέν ἔδωσες ἓνα κατσικάκι, γιά νά εὐφρανθῶ μέ τούς φίλους μου.

30 Τώρα σάν ἦρθε αὐτός ὁ γιός σου, πού σπατάλησε τήν περιουσία σου μέ τίς ἀμαρτωλές γυναῖκες, ἔσφαξες γιά χάρη του καί τό καλοθρεμμένο μοσχάρι”.

31 Τότε ὁ πατέρας του, ἀποκρίθηκε στοργικά· “Παιδί μου, ἐσύ πάντοτε ἤσουνά μαζί μου καί ὅλα τά δικά μου εἶναι καί δικά σου.

32 Ἐσύ λοιπόν σήμερα ἔπρεπε νά εὐφρανθεῖς καί νά χαρεῖς, γιατί αὐτός ὁ ἀδελφός σου θεωροῦνταν νεκρός καί ἀναστήθηκε, ἦταν χαμένος καί βρέθηκε”».